

Nynke Laanstra

De losbandige vrouw

b:k light

PROLOOG

‘Ben je er nog? Zeg toch iets... Waarom zeg je niets? Geef toch antwoord,’ kermt de vrouw zacht. ‘Ik heb je alles gegeven wat ik had, wat ik wist. Je kreeg haar dossier, was dat nog niet genoeg?’

Ze hoort zijn geniepig gegrinnik overgaan in een valse lach. Zijn helpers lachen als echoënde klonen schaapectig met hem mee. Plotseling wordt het weer angstaanjagend stil. De contouren van de mannen ziet ze ook niet meer. Misschien blijven ze wel opnieuw een hele poos weg. Of laten ze haar hier voor dood achter. Ondanks haar verwoede pogingen alert te blijven is ze gedesorïenteerd en ieder besef van tijd kwijt. In haar beleving is ze hier iets meer dan achtenveertig uur, maar het kunnen inmiddels ook wel drie of vier dagen zijn. Ze weet het niet meer. Heel voorzichtig laat ze zich langs de muur naar beneden zakken. De kettingen om haar polsen, ze maken te veel lawaai. Het maakt haar nog banger. Een paar uur geleden werd haar dat bijna fataal. De man, helper Stinksigaret zoals ze hem is gaan noemen, was des duivels. Hij was door haar wakker geworden. Het had haar nog een sessie *waterboarding* opgeleverd. Met moeite krijgt ze haar ademhaling onder controle.

Ze moet wat zijn weggesuft want plotseling hoort ze voetstappen. Ze hapt naar adem in het strakke latex masker dat haar het zicht beneemt. ‘Wie is daar? Zeg toch iets... Mag de ketting iets lossen? Alsjeblieft?’ Haar smeekbede sterft langzaam weg. Ze voelt zijn aanwezigheid en hoort zijn ademhaling heel dicht bij haar. Ze voelt dat hij over haar heen buigt, sluit haar ogen en houdt bevreesd haar adem in. Ze is doodsbenauwd. Voor hem, maar nog meer voor hetgeen er komen gaat. Zijn herkenbare zweetlucht doet haar inwendig kokhalzen. Het lijkt nog zo kort geleden dat zijn lichaam haar in vervoering bracht. Als een blok viel ze voor deze grote, ongrijpbare man. Een knipoog en een glimlach,

meer had hij niet nodig. Met het grootste gemak verleidde hij haar en voerde haar langs paden en wegen waarvan zij het bestaan niet kende. Een duistere wereld waarin hij als heer en meester de scepter zwaaide. Te laat beseftte ze dat hij in een roes van zijn eigen gecreëerde machts-wereld veel te ver ging. Ze trok zich langzaam terug uit zijn wereld, maar niet standvastig genoeg. Zijn tentakels waren tot in haar slaapkamer voelbaar. Ze vree amper nog met haar man. Hij, haar meester, was als een overheerser tot in iedere vezel van haar lichaam doorgedrongen. Ze werd letterlijk ziek van angst en meldde zich absent op haar werk. Hij stuurde een bos bloemen en een fruitmand. De boodschap op het kaartje leek zo vriendelijk, vooral de tekening van een hond met de tekst: 'Beterschap. Een knuffel en een poot van Demon...' Zij wist wel beter. Het was een duidelijke waarschuwing.

Na vijf keer zijn oproepen te hebben genegeerd, had ze zijn zesde beantwoord. Naïef en onzeker luisterde ze naar zijn redevoering. Voor ze het wist stond ze zichzelf nog een sessie toe. De allerlaatste, hield ze zich voor en reed naar de carpoolplaats. Hij was er niet. Teleurgesteld bleef ze wachten en wachten. Waarschijnlijk had hij zich bedacht, dacht ze nog toen ze na een half uur wilde wegrijden. Op dat moment kwam er een zwarte SUV aanscheuren die dwars voor haar auto tot stiltand kwam. Haar hart klopte in haar keel, ze herkende de chauffeur in eerste instantie niet. Opgelucht dat hij toch gekomen was, hij was dus nog wel in haar geïnteresseerd, lachte ze opgetogen. Ze aanvaardde zijn excuus, autopech. Haar blijdschap dat hij haar niet had afgebeeld maar een auto leende van een vriend, ontroerde hem, zei hij. Hij knipoogde en fluisterde allerlei lieve woordjes in haar oor. Hij had haar zo gemist. Nog één keer en dan liet hij haar met rust. 'Erewoord,' sprak hij ferm en wenkte haar. Ze geloofde hem en liet zich meevoeren de auto in. Een fatale beslissing.

Vanuit het niets kwam de kentering. Opeens was ze ballast. 'Je bent afval. Niet meer bruikbaar, maar bedankt voor bewezen diensten,' sneerde hij toen hij haar, na een spannend spel, geboeid aan de ketting aan de muur vastklonk. Ze had een meter reikwijdte waarin ze moest eten, slapen en haar behoefte doen.

Ze schrikt van het onverwachte rumoer om haar heen. Ze kan het niet zien maar ze hoort dat ze iets zwaars verschuiven. De man knipt drie keer met zijn vingers. Ze weet wat dit betekent. Het is zijn handelsmerk. Het besef doet haar wankelen. Dieper en dieper krimpt ze in elkaar. De kettingen om haar middel schuren pijnlijk in haar flanken. Ze voelt het niet meer. Ze weet nu zeker dat haar einde nadert. 'Leef je uit en daarna dumpen.' Ze huivert van de sinistere klank in zijn stem. Een knipoog van haar geliefde, de schaterlach van haar dochter, de liefdevolle knuffels van haar jongste kind. De beelden schieten als snelle bliksemschichten door haar hoofd. Intens bedroefd en vol berouw neemt ze hun mee in haar hart. Ze kust haar trouwring. Een fractie van een seconde denkt ze weer aan de vrouw die ze aan hem heeft uitgeleverd om haar eigen leven te sparen. De vrouw die aan haar, de psychologe, haar diepste geheimen had toevertrouwd. Het mocht niet baten. Te laat doorzag ze zijn leugens en bedrog. Deze vrouw wachtte waarschijnlijk dezelfde beproeving. Vanuit het volle geloof, de hoop en de liefde voor het leven vertrouwde ze hem, de man met zijn verleidelijk groene ogen. Ze liet zich meevoeren in zijn donkere wereld. Zoals een meesteroplichter bij een gewaar-schuwde bankier geld af kan troggelen, zo wist hij haar te bespelen en voor zich te winnen.

'Ik geloofde je, vertrouwde je, hield zelfs van je,' kreunt ze nauwelijks hoorbaar. 'Waarom Lars? Waarom ik, ik was toch je muze?'

'Gewoon omdat ik het kan,' snauwt hij. 'Maar je was wel heel speciaal. Je gaf me wat ik nodig had,' schampert hij nog na terwijl hij van haar wegloopt. Voor ze in de handen van zijn onderdanen valt, smeekt ze hem nog een keer om haar niet in de kelder achter te laten. 'Laat me waardig sterven. Geef me terug aan mijn familie. Toe,' huilt ze. 'Alsjeblieft?'

Hij brult van het lachen en geeft daarmee zijn antwoord. Haar hart-verscheurende verzoek was tevergeefs. Ze hoort hem teruglopen en een enkele seconde gelooft ze dat haar smart bij hem is doorgedrongen. Alle hoop is vervlogen als ze hem minachtend hoort snuiven en hij haar met een diepe keelgorgel denigrerend antwoordt en zijn woorden als het ware op haar voeten spuugt. 'Denk je dat ik gek ben. Bovendien, je man wil je niet eens meer. Je bent te smerig om aan te pakken. Ik kan

het weten. Je bent niet de eerste en zeker niet de laatste. Ik zei het toch: afval. *A waste of time.*'

Hij knijpt haar keel bijna dicht, trekt aan de leren halsband, streeft de bijtplek in haar keel en geeft haar een kus ten afscheid. Zijn onderdannen maken haar los en sjarren haar als een voorwerp hardhandig mee de kooi in. Het spel is klaarblijkelijk begonnen. In een stortvloed van woorden en met hun geile lach lepelen ze over en weer hun smerigste fantasieën op. Helper Stinksigaret heeft het wedje gewonnen. Hij mag zich als eerste op haar uitleven. Ze bidt dat het vlug voorbij is en hoopt vurig dat ze snel bezwijkt onder het vunzige spel dat ze met haar voor ogen hebben. Ze worstelt, maar verliest, als de heren haar trouwring van haar vinger rukken. 'Dirk & Marianne, voor eeuwig en hemels verliefd,' snuift één van de heren hardvochtig. 'Welkom in de eeuwige hel,' lacht hij smerig. Ze hoort de ring op de betonnen vloer weggrollen. Het is geen spel, maar een marteling van haar lichaam en geest. Ergens in de verte hoort ze hem de stenen trap oplopen, op zoek naar zijn volgende prooi. Opgewekt zingt hij zijn lijfslied.

A puppet on a string

All the promiscuous ladies they are mine.

*They're mine, puppets on a string.*¹

1 Vrije interpretatie van 'Puppet on a string' van Sandie Shaw (1967)

‘Schatje, liefde, mevrouw de directrice, je bed uit, het is vijf minuten over half zeven. Werk aan de winkel.’ Ik voel zijn hete adem vanuit mijn nek over mijn wang blazen. De lieve klank in zijn stem ontroert me. Mijn vertrouwde, soms saaie maar bovenal betrouwbare prins die mij wakker kust. Vertederd laat hij zachtjes zijn vingers door mijn korte haar glijden. Ik had de kraaiende wekker wel gehoord – hoe kon ik die missen – maar zoals altijd doe ik net alsof ik nog slaap. ‘Hmmm, nog even,’ murmel ik. ‘Heel even. Vijf minuutjes.’ Loom draai ik me omen kijk hem, door de kiertjes van mijn ogen verliefd aan. Het valt me op dat zijn snor behoorlijk grijs aan het worden is. Net zoals de lokken bij zijn slapen.

Ik draai weer terug op mijn linkerzijde, maak een kuiltje in het bed, schurk tegen hem aan, sluit mijn ogen en geniet nog even van ons moment, het vertrouwelijke lepeltje-lepeltje liggen. Ons ritueel. Al jaren. Dit ritueel hebben we nooit overgeslagen, zelfs niet in de periode dat het niet zo goed ging tussen ons. In die tijd was het wel anders. Een automatisme. Een handeling zonder de liefdevolle en sensuele gevoelens die erbij hoorden. Het was een gewoonte. Maar op de een of andere manier waren we ons er beide wel van bewust, zonder dat we het uitspraken naar elkaar, dat we het moesten vasthouden, dat het de welbekende laatste strohalm was en wellicht de voorbode voor betere tijden. We zijn nu gelukkiger dan ooit tevoren. Sterker uit de strijd, wel iets gehavend, maar ook uitgebalanceerd.

De affaire die ik had met een collega is voorgoed voorbij. Voor Wim was het een gewone, maar pijnlijke buitenechtelijke relatie. Ik weet wel beter... Van een uit de hand gelopen slippertje was geen sprake. Integendeel. De hele affaire was rauw, meedogenloos, doordrenkt van een te riskant en losbandig passiespel. Als dat ooit uitkomt! Het is een geheim dat ik meedraag tot in mijn graf.

De zwoele, onstuimige en wrede seks met Lars, het nam mij over, re-

geerde mij en werd een sluipmoordenaar voor mijn huwelijk en mijn geestelijk welzijn. Het was een gepassioneerd en tegelijkertijd naargeestig avontuur, meeslepend dat zeker, maar gelukkig net op tijd beëindigd. Met een sisser afgelopen. De SM-Fien is niet meer, Lars en zijn handlangers heb ik categorisch uitgebannen. En mijn huwelijk, mijn band met Wim, is daarmee gered. Wij horen bij elkaar, daar ben ik heilig van overtuigd.

We hebben opnieuw voor elkaar gekozen, elkaar weer gevonden tijdens het therapieweekend. Ongemerkt komen Rinie en Werner weer op mijn netvlies. Die twee gaven tijdens dat weekend vrijwillig een gastcollege over overspel en hoe daarmee om te gaan. Een bizarre, zie-lige vertoning. Werner erkende zijn voorliefde voor jonge dames, voor meisjes. Génant!

Een diepe schaamte welt in mij op als een stemmetje in mij zegt: Werner schaamteloos? Hij? Hij had misschien jonge meisjes, maar jij Fien, jij, de respectabele, getrouwde vrouw en moeder van twee kinderen – dochters nota bene – jij had een scala aan jonge en oude mannen die bezit namen van je lichaam, dame! Met meerdere tegelijk! Om over dat walgelijke seksdrama met die verpleegsters maar niet te spreken. Ben je dat soms vergeten, Fien? In stilte antwoord ik dat ik dat nooit zal vergeten. Ik waak voor de dag dat Wim erachter komt in wat voor ordinair sekswespennest ik letterlijk was ondergedompeld. Die dag... die dag wordt mijn dood.

Ik besef opnieuw dat ik voor eeuwig in het krijt sta bij Wim. Wat ben ik blij dat ik met de rug naar hem toe lig, zodat hij niets meekrijgt van mijn voortdurende innerlijke strijd. Wat bezielde mij? Waarom heb ik het zo uit de klauwen laten lopen? Hoe kon ik zo ontsporen? En weer is het de intense gêne die mij overrompelt.

De afgrijselijke kraai van onze hanenwekker, een sinterklaascadeautje van onze dochters, haalt me weer hard terug in de realiteit. Ik wacht op het speelse tikje op mijn kont en de zin: Aan het werk jij. En ja hoor, daar voel ik de warmte van zijn handen op mijn billen en hoor ik zijn schorre ochtendstem. Heerlijk. En eerlijk gezegd, ik zou het niet meer willen missen. Nu niet meer. Door alles heen heeft ons simpele ritueel

zo veel meer waarde gekregen. De zin uit onze favoriete songtekst, de betekenis van deze zin, het is nu echt op ons van toepassing.

... *The years have grown our love stronger and stronger ...*

‘Fientje, hé rooie Fien, meisje, eruit. Je moet er nu echt uit. Je komt te laat, hoor.’ Hij zegt het, en ik denk het. Ik kijk nog een keer om en zie dat Wim zich nog even lekker in het dekbed innestelt en zegt dat hij het ontbijt op tijd klaar heeft. ‘Het zal me benieuwen,’ giechel ik. ‘Inclusief de beloofde verse jus d’orange? Of moet ik die er bij denken?’ roep ik nog als ik de trap afloop. ‘Inclusief,’ hoor ik nog net.

EEN

Verse jus d'orange voor *mevrouw de directrice*. In mijn fantasie ga ik vandaag met haar mee en roep door de zaal met oudjes: 'Beste mensen, dit is uw nieuwe directrice. Ze ziet er op het eerste gezicht onberispelijk uit, maar schijn bedriegt. Deze mooie dame draagt donkere geheimen met zich mee. Ze heeft niet zomaar een buitenechtelijke affaire gehad, nee, dat was haar te gewoontjes. Deze dame, uw directrice, heeft veelvuldig aan de hand van een collega vulgaire seksfeesten platgelopen. Een buitengewoon onzedelijke, duistere wereld waar wij, gewone stervelingen, geen weet van hebben.' Mijn prachtige vrouw, ze heeft er geen idee van dat Lars, haar barbaarse minnaar, mij met genoeg afschuwelijke, ranzige foto's en filmpjes heeft gemaild. Uiteraard voor geld. Vanaf dat moment hebben we, zonder dat zij het weet, een gruwelijke digitale *ménage á trois*... De vlammende seks in smerige kelders, zijn lippen om haar borsten, haar opgewonden gehijg... het diepe gekreun, haar smeekbede: "Neem me, neem me hard en diep..." Het krenkte mij tot diep in mijn ziel. Het gemak waarmee ze zich aan hem overgaf, aan haar meester, zich mee liet slepen om in een kooi keihard genomen te worden. Er was geen spoor meer te bekennen van de tuttige politiewoordvoerster. De dame in haar uniform met stevige stappen, voor mij was zij de gereserveerde vrouw, hij kreeg de spannende, ondeugende Fien. Ze genoot intens toen hij een pikante scene uit een film nadeed en haar bloes langzaam, knoopje voor knoopje, met een mes opensneed om vervolgens door te gaan naar haar zwarte, kanten slip, die ook voor mij nieuw was. Het koude metaal op haar huid, ze kermde van genot. Haar zachte kreunen ging over in zinderende begeerte toen hij stevig aan haar blonde lokken trok en haar als een dekhengst besteeg. Schandalig. Een clip later zag ik dat ze volkomen op haar gemak in een zwart latex kostuum met

hoge knielaarzen uitdagend als een doorgewinterde SM-slet voor haar meester paradeerde. Deze flanerende slet, deze vrouw, kende ik niet. Sterker nog: die wilde ik niet meer kennen. Ik zag haar onmiskenbaar genieten toen hij haar vastbond, knevelde en met harde tikken tot zijn onderdanige vrouw maakte. Ze kronkelde van opwinding. In afgrijzen was ik op afstand getuige van hun bloedstollend spel en zag ik hoe ze gewillig haar benen voor hem spreidde, hem lonkte. De geestdrift waarmee ze hem haar lichaam schonk, het ontredderde mij. Gretig en gulzig nam hij haar...

Het werd me helemaal te veel toen ik tot mijn ontsteltenis meer mannen zag die haar namen. Op dat moment ging het licht uit, vertrok de rede en maakte in een mum van tijd plaats voor een diepge wortelde haat. Ook nu weer klotst de walging en de ontgoocheling door mijn hele lichaam. Razend beende ik door ons huis... Kapot van plaatsvervangende schaamte wilde ik haar opknopen aan de hoogste boom. Het loeder! Hoe durfde ze. Ik wilde haar het huis uit sodemieteren, haar tot de grond toe vernederen, haar vernietigen. Ik kon zo snel niets bedenken waarmee ik haar genoeg pijn kon doen om mijn pijn te verzachten.

Het lulverhaal dat ik opdiste over ons trouwservies wat aan diggelen was, ze slikte het voor zoete koek. Ze huilde als een klein kind om de soepterrine van haar grootmoeder... Net goed dacht ik nog. Snel klik ik het filmpje in mijn hoofd weg. Ik dwing mijzelf terug naar mijn missie, de echtgenoot die op de achtergrond aan de touwtjes trekt. Mijn vrouw, de moeder van mijn kinderen, gehuld in lak en leder, zichtbaar gewillig genietend van haar rol, de onderdanige seks sla- vin, zij gaat eraan. Dat is een ding dat zeker is.

Als ze naar de douche loopt hoor ik haar "ons" liedje zingen en denk aan mijn eerste keus: de gifbeker à la Socrates. Een langzame, maar zeer pijnlijke dood. Toch koos ik voor de lijdensweg die ze nu gaat lopen... Ze heeft er geen flauw benul van wat voor een afgrijselijke verrassing haar te wachten staat. Ik grinnik harteloos en spuug op de seks van gisteravond. Een moetje.

2

Met ons gepassioneerd liefdesspel van vannacht nog in mijn achterhoofd loop ik naar de ruime badkamer waar onze dochters al goed hebben huisgehouden. Voordat ik er erg in heb, trap ik pijnlijk op een achteloos neergegooide tube gel. Het vieze, gele goedje spuit zo onder mijn voet door. Ik zucht diep. Tijdens de verbouwing hebben de dames samen een ruime badkamer tot hun beschikking gekregen, maar die zal wel weer te smoezelig voor woorden zijn. En in plaats van opruimen is uitwijken naar die van hun ouders blijkbaar heel normaal. Mijn en dijn, hoezo? Daar hebben ze blijkbaar nog nooit van gehoord, en als je ze erop aanspreekt, kijken ze je aan met een blik alsof jij je verstand verloren hebt en krijg je op een zeer gebelgde toon te horen: 'Pfff, we wonen hier toch met zijn vieren, jemig, wat doen jullie moeilijk, andere ouders...'

Niets kan mijn goede humeur verpesten, dus met enige nonchalance en licht berustend stap ik over de lege potjes heen en baan mij een weg tussen de vieze, rondslingerende handdoeken. Zelfs als ik te laat merk dat het toiletpapier op is, blijft de vloek steken in mijn keel. Neuriënd draai ik de kraan open en pak de fles shampoo die in mijn beleving voller was, maar ook hier geen wanklank van mijn kant, alleen maar zacht gemurmel: 'Dames, dames.' Nee, niets kan mijn dag bederven, is mijn oprechte voornemen. Tot op heden lukt het.

De gedachte aan Wim, de diepe warme straal van de douche, het windt me op. Mijn hart slaat over en mijn ademhaling versnelt. Wat was hij op dreef vannacht. 'Een beetje te,' wrijf ik over mijn arm. Ik durfde niets tegen hem te zeggen, zo blij was ik dat we weer als vanouds, net zoals voordat de kinderen kwamen, vreeën. Mij hoorde je niet klagen. De neiging hem te roepen om mijn rug in te zepen onderdruk ik. Dan kom ik zeker niet op tijd.

Enigszins gespannen voor wat de dag gaat brengen kijk ik in de spiegel

en zie aan de rode vlekken dat ik zoals altijd weer te heet gedoucht heb. Een dingetje uit mijn jeugd, dat is sinds jaar en dag mijn standaard antwoord op de vraag waarom ik mijn lichaam blootstel aan zulk heet water. De koude douches die ik als kind gedwongen moest ondergaan... Ik krijg er nog de rillingen van. Ik wrijf me snel in met de voor mijn dochters geheime bodylotion. Gekregen van Wim, tijdens de trip naar New York een paar maanden geleden. Het was onze tweede huwelijksreis. Ik ben er erg zuinig op en gebruik het alleen bij speciale gelegenheden. Dat is het vandaag zeker. Uit de badkamerradio hoor ik de presenterator zeggen dat het tijd is voor het nieuws van zeven uur. 'Een tandje sneller, Fien.'

3

Vandaag is het 15 mei. Vandaag begin ik aan mijn nieuwe baan. Ik, Fien Bolhuis, ben vanaf vandaag officieel de nieuwe directeur van het viersterrenverzorgingsresort voor welgestelde ouderen, met als naam de welbekende uitspraak van Horatio: *Carpe Diem*. Directeur van Huize *Carpe Diem*. *Quam minimum credula postero*, wat zoveel betekent als: pluk de dag, vertrouw zo min mogelijk op morgen. Een toepasselijke onderzin, als je in het voorportaal van de hemel staat, denk ik daarbij.

Ik loop naar mijn kledingkamer en rits de hoes open van mijn directrice-vrouwelijke outfit. Nog steeds ben ik tevreden met wat ik heb uitgezocht. Rood met een vleugje wit. Rood, de kleur van passie, victorie, vrouwelijkheid, maar ook van standvastigheid. Wit, de kleur van de onschuld. Zorgvuldig haal ik het veel te dure ensemble uit de kledinghoes...

Terwijl ik voorzichtig mijn nieuwe *blotebenenlook*-panty aantrek, mijn voeten in de nog wat knellende pumps wurm, mijn strakke rode kokerrok, die ik dankzij de nieuwste corrigerende onderkleding kan dragen, een tikkeltje naar beneden trek, herhaal ik, na het stiften van mijn lippen, vol trots: 'Ik, Fien Bolhuis, ben vanaf vandaag officieel de nieuwe directeur van *Huize Carpe Diem*. Ik, het meisje dat volgens zuster Woudstra nergens voor deugde.' Ik krijg een nare smaak in mijn mond. Het is een forse rimpel in mijn goede humeur. Dat ik juist nu aan zuster Woudstra denk. 'Niet meer doen,' zeg ik streng tegen mijn spiegelbeeld. Maar het is al te laat. Mijn gedachten blijven steken bij de ellende van vroeger. Het beeld van de autoritaire, despotische hoofdzuster die mijn ouders met genoeg vertelde dat hun zieke, maar onhandelbare en respectloze dochtertje te veel fantasie had, en mede daardoor maar naar het speciaal onderwijs moest. Het staat haarscherp op mijn netvlies. 'Ik heb het over dat gedrocht wat jij gebaard hebt,' zei ze dan, waarbij ze mijn moeder aankeek met een gemene blik. 'Het is een ondankbaar kind dat

als een oude vrijster zal eindigen. Er is geen man die met dit ondankbare, onmogelijke schepsel wil trouwen,' schamperde ze op bitse toon. Het was haar welbekende donderpreek richting mijn ouders. Ik was niet kneedbaar genoeg. Niet volgzaam. En als het woord carrière destijds een gangbaar woord was geweest, had ze dat er vast ook bijgehaald. Een carrièreloze vrouw, zonder man en perspectieven. En ik, ik was een kleuter en snapte de helft maar, maar door haar haat en de non-verbale communicatie begreep ik wel wat ze bedoelde. Ze creëerde mijn faalangst, maar ook mijn doorzettingsvermogen. Deze tirade stak ze altijd af als ze mijn ontslagpapieren tekende, met haar driftige pennenstreken, ze in een enveloppe stak, die nijdig dichtplakte en mijn moeder, zonder haar aan te kijken, in de handen drukte. Met venijnige ondertoon deelde ze mee: 'Voor de huisarts.' En mijn lieve moeder, die bracht er vervolgens niets tegenin. Ze wist immers dat ik het met wraak moest bekopen. De represailles die deze vrouw voor ons kinderen in gedachten had, daar hadden mijn en alle andere ouders geen enkel notie van, daar ben ik heilig van overtuigd. Gelukkig maar, denk ik nu, dan waren er nog meer mensen met nachtmerries en trauma's.

Mijn ontslag, het was keer op keer een deceptie. Het was maar voor korte duur dat ik thuis was. Dat ik veilig was, gered uit haar klauwen. Thuis was ook weer wennen, niet alleen voor mij, maar ook voor mijn broer en zus. Tegenwoordig begrijp ik de teleurstelling van mijn zus maar al te goed. Zusje kwam thuis, alles in rep en roer en wat deed ik, ik speelde ziekenhuisje met haar lievelingspoppen. Wat hadden die het te verduren zeg. Ik draaide ze de armen en benen om, sloeg ze en prikte ze met een prikpen helemaal aan gort...

Met dit in gedachten weet ik opeens welke ketting ik vandaag omdoe. Het is het gouden kettinkje met het *geloof, hoop en liefde*-hangertje, dat ik van mijn ouders kreeg na een langdurig ziekbed. Het stond symbool voor vrijheid, je niet laten kisten en met opgeheven hoofd doorgaan. Mijn handen trillen licht als ik de sluiting vastmaak. Laat je er nooit onder krijgen, was het motto van mijn ouders. Dat heb ik goed in mijn oren geknoopt en doorgegeven aan mijn kinderen. Nog een vleugje *New York*-parfum, een laatste blik in de spiegel en klaar is Kees. Om door een

ringetje te halen. ‘Gelukkig hebben mijn ouders niet naar je geluisterd, zuster Woudstra-Koudstra,’ zeg ik op kinderlijk lekkerpuh-toontje, maar met een cynische ondertoon.

Ik hoor Wim van beneden roepen dat het ontbijt klaarstaat. Ik ben bang dat ik vandaag geen hap door mijn keel krijg. Of nog erger, dat ik mijn nieuwe kleren ondermors. Als ik nerveus ben, ben ik altijd een kluns. Mijn onzekerheid over mezelf en mijn nieuwe *look* verdwijnt als sneeuw voor de zon op het moment dat ik de keuken inloop. Wim lacht breeduit en begroet mij met een fluitconcertje en een verlekkerde knipoog. ‘Hé, lekker ding, je ziet er super uit. Heftig. Nou, jij hebt straks heel wat op je geweten! Al die heren naar de Eerste Hulp.’ Met zijn ogen seint hij: niet alleen die heren. ‘Vannacht ben je weer van mij!’ fluistert hij. Hij strijkt veelbetekenend met zijn tong langs zijn tanden waarbij hij zijn lippen nat maakt. Ik beantwoord zijn nonverbale suggestie met een uitdagende knipoog en een klakje met mijn tong. Deze woorden, in het bijzonder de manier waarop Wim ze uitspreekt, doen mijn twee dochters opkijken. ‘Wauw mam, je ziet er geweldig uit. Wat ruik je lekker trouwens. Nieuw?’ En voor ik kan antwoorden giechelen ze weer over een of ander vriendje. ‘O ja, natuurlijk, succes vandaag in je nieuwe baan,’ zegt Eva. ‘Ja, natuurlijk,’ roept ook Pleun. ‘Veel geluk mam.’ Ze houden hun duimen omhoog en ik hoor ze zeggen: ‘Je kunt het mam, jij kan alles, toch pap?’ Met een schuin hoofd kijken ze hem aan. Hij knikt bevestigend. ‘Mijn *Fiennemien*, die kan alles.’ Hun positieve commentaar, het doet me meer dan ik dacht. Meestentijds vinden de dames mijn kledingkeus wel leuk, maar wat stijfjes. Tuttig. Mijn commentaar dat mijn baan als politiewoordvoerster dat met zich meebracht, deden ze af als onzin, belachelijk.

Ik neem een hap, spoel deze weg met de versgeperste jus d’orange en een slok koffie. Met een tot-vanavond-luchtkus neem ik afscheid.

Net op tijd bedenk ik mij dat ik nu niet naar de parkeerplaats moet rijden voor de gasten, maar naar die van het personeel. De staf. Ik ben vanaf nu, vanaf vandaag, officieel onderdeel van de staf. Nog beter, ik ben de baas van de staf. Mijn ogen spotten een plaatsje, en ik wil al indraaien. Vanuit mijn linkerooghoek zie ik nóg een open plek. Met mijn kentekennummer. Stoer. Nu voel ik me toch wel mevrouw de directeur. Als ik uitstap kan ik amper een huppeltje onderdrukken. Ik bedenk me op tijd: niet directeur waardig Fien, en loop beheerst door de bloementuin, langs de fontein, richting de hoofdingang. Een aantal wandelende ouderen knikken mij vriendelijk toe. Net zoals hun begeleiders. In het voorbijgaan hoor ik iemand te hard fluisteren: ‘Dat is mevrouw Bolhuis, onze nieuwe directeur.’

‘Te jong, komt niet goed, zo’n jonkie,’ zegt een oude man. Zijn krakende stem slaat van schrik over. De elegante dame pakt haar wandelstok en deelt met een boze blik stante pede een kordate tik uit. ‘Tssss, helemaal niet,’ foetert ze. ‘Het is juist goed, jong vers damesbloed in ons resort. Niet meer van die oude knarren die hier comfortabel de rit naar hun pensioen willen uitzitten.’ De gracieuze dame steekt, niet zo gracieus, haar tong uit naar de man. Ik draai me om en knik haar met een blik van verstandhouding vriendelijk toe. Knipogend en met een hoffelijk hoofdknikje groet ze me terug. Ik was ervoor gewaarschuwd. In een particulier verzorgingstehuis, een jonge vrouw aan het roer; het zou voor beroering kunnen zorgen, vooral bij de heren. Grappig, volgens mijn puberdochters ben ik met mijn zesenvertig jaar stokoud. ‘Al bijna dement,’ grapte Eva, mijn oudste dochter. Maar hier, hier beschouwen ze me als jong. Ook wel eens leuk.

Vijf meter voor het majestueuze pand blijf ik staan. Indrukwekkend. Ik kijk nog een keer om, schik mijn haar en haal diep adem. Met een

kwieke pas vervolg ik mijn weg en loop zelfverzekerd de statige trap op, op weg naar mijn nieuwe avontuur.

De vriendelijke receptioniste begroet me alsof ik de Koningin ben. Ze steekt haar hand uit en stelt zich voor: Berdien Husing. Met een brede glimlach heet ze mij welkom. Ze verwijst me met een handgebaar naar de riante loungehoek en belt terstond mevrouw Rameid dat ik gearriveerd ben. Behoorlijk zenuwachtig wacht ik af hoe deze ontmoeting zal verlopen. Tijdens de sollicitatieprocedure hebben we kort kennisgemaakt. Een jonge zelfbewuste vrouw, die op mij een kordate indruk maakte. Wat mij prettig verraste was dat ze volgens mij van Marokkaanse of Turkse afkomst is. Waarom weet ik niet, maar dat had ik hier niet verwacht. Gek eigenlijk. 't Was een prettige ontmoeting. En voor een prettige werksfeer is het van groot belang dat wij elkaar aardig vinden. *So far so good*. Maar bij het afscheid van mijn voorganger begreep ik tussen de regels door dat ze graag deze baan had willen hebben. Ze vond dat ze er recht op had, aldus zijn versie.

Terwijl ik op mevrouw Rameid wacht, kijk ik nogmaals rond. Mijn nieuwe thuis, voor overdag dan. Volmaakt, dat woord komt telkens weer bovendien als ik om mij heen kijk. Alles staat in het teken van luxe en de cliënt. Hier geldt echt het principe: de klant is Koning.

Ietwat schuchter schudden we elkaar de hand. Na de eerste plichtplegingen en het vooral benadrukken dat we elkaar tutoyeren, hebben Salima en ik voorzichtig een sfeer te pakken waar we beiden onze weg in proberen te vinden. Nog wat onwennig lopen we door de schitterende gang naar mijn kamer. In een tussenzin vertelt ze dat ze inderdaad van Marokkaanse afkomst is en dat het heel zelden, dat wel, maar nog steeds voorkomt dat men het moeilijk vindt om met haar te werken. Ik benadruk dat ze daar bij mij niet bang voor hoeft te zijn.

De directiekamer, mijn kamer, is door de binnenhuisarchitect helemaal naar mijn wensen ingericht. 'Magnifiek, werkelijk grandioos,' roep ik bijna kinderlijk enthousiast. Tijdens het gesprek met de interieurarchitect bij mij thuis kwamen we tot de conclusie dat we dezelfde liefde delen voor de architecten Corbusier en Eames. De strakke simpele belijning en het chroom van Corbusier, de organische vormen van Eames,

samengesmolten tot één geheel. Subliem. Het voelt alsof ik tot mijn enkels in het zachte, zilvergespikkelde antraciet tapijt wegzink. Een weldaad voor mijn pijnlijke voeten. Als ik straks alleen ben, schop ik mijn pumps lekker uit. Het mislukte seksexperiment waar ik mijn zere voeten aan heb overgehouden flitst door mijn hoofd. Ik kap die gedachte onmiddellijk af en doe mijn gedachten in de Lars-ban, zoals ik het ben gaan noemen. Op het imposante, glazen bureau prijkt een groot, geurig, zomers boeket. Van Wim! Natuurlijk, hij kent mijn voorliefde voor pioenrozen.

‘... *Like the rose needs summer ...*’

Mijn Superman. Daar smelt iedere vrouw bij. Het is een absolute ijsbreker. Ik kan alleen maar beamen dat ik inderdaad een superleuke, lieve, attente man heb. Het prachtige boeket bloemen geeft net dat ene duwtje wat Salima en ik nodig hebben. Haar hele gezicht lacht voluit, waarbij een prachtige lok glanzend zwart haar onder haar okergele *Hijab* tevoorschijn springt.

We settelen ons in de zithoek, waarna een mevrouw van de huishoudelijke dienst ons van verse koffie voorziet. Natuurlijk drinken we koffie uit prachtig Engels servies en wordt deze geschonken uit een mooie zilveren koffiekkan. De bij de koffie geserveerde, in huis gebakken *petit fours*, doen het ook goed. Ze bakken hier alles zelf. ‘Overheerlijk,’ benadrukt ze nogmaals en wijst, volgens mij geheel overbodig, naar haar heupen, met de betekenis dat ze te dik is. Dat is niet wat ik zie, ik zie een mooie volslanke vrouw. Ter ere van mijn komst hebben we straks ook nog een uitgebreide lunch. Vanzelfsprekend is de gehele commerciële staf opgetrommeld, maar ook de medische staf is vandaag in volle sterkte aanwezig én een afvaardiging van de Raad van Bestuur. Allemaal om mij welkom te heten. Spannend. ‘Voor ik het vergeet, als je een speciale delegatie krijgt, of zelf iets speciaals wilt laten koken of bakken, dat kan hoor... Je roept maar en zij bakken, braden en stomen, geheel naar de wensen van de opdrachtgever.’

Ik krijg even het gevoel dat ik een weekendje weg ben in een chique viersterrenhotel. Maar de realiteit is, ik zit in een viersterren-verzorgingsresort. Aan mij de schone taak er vijfpluus sterren van te maken,

voor de nog rijkere klanten, nee herstel, clientèle. Dit is mijn opdracht als nieuwe directeur. ‘Fien, meid,’ had meneer Swaert van Duinen gezegd tijdens mijn aanstellingsgesprek, terwijl zijn hand amicaal op mijn schouder bleef rusten, ‘we hebben nog meer vermogende clientèle nodig en daar ga jij voor zorgen.’ Hij zette zijn woorden kracht bij met een te harde klap op mijn schouder en een vette knipoog. Hij heeft gelijk. Het is een groeiende markt, met een enorm potentieel. Een verschralende overheid, die zich steeds meer terugtrekt. De rijke oudere babyboomer, die steeds vitaler en ouder wordt. Je ziet genoeg zeventig-plussers erop-uit trekken. Voor diegenen die iets minder vitaal zijn, maar gesteld op luxe, is Huize *Carpe Diem* een uitstekende locatie om je laatste dagen te slijten. Ja, het is een markt...

Mijn idee om vanuit maatschappelijk verantwoord ondernemen een dependance op te starten voor de minder welgestelde oudere werd niet onverdeeld positief ontvangen. De starre nee sloeg om in een mogelijk ja. Dat was denk ik mijn ticket tot deze baan. En het feit dat Wim en Van Bommel elkaar van vroeger kennen. Studievriendjes. Het was mij duidelijk, toen hij mij op deze baan wees, dat hij mij het liefst die dag nog zag vertrekken bij het korps. Ik greep deze kans met beide handen aan. Met pijn in mijn hart nam ik afscheid van mijn baan, het korps, mijn dierbare collega’s, om weer plaats in mijn hart te maken voor mijn nog dierbaardere gezin.

Tijdens de summiere afscheidsborrel vorige week schudde Lars nonchalant mijn hand, zei niets, keek veelbetekenend naar de plek in mijn hals en gaf mij een veelzeggende knipoog. Toen ik wegliep hoorde ik hem fluisteren: ‘Dag zuster Fien, de laatste tijd nog verpleegstertje gespeeld?’ Ik wankelde en kon me nog net vastgrijpen aan een stoel. Het wierp mij voor een moment terug in een afschrikwekkend en duister avontuur, daar in die loods, onder zijn bezielende leiding. Achtelooos liep hij weg, draaide zich nog een keer om en denderde onverwacht, met één druk op de knop, weer voor even mijn wereld in: mijn telefoon zong ons lijdlied *Precious pain*. Steeds minder vaak druk ik de ringtone in om maar weer even bij hem te zijn. Een teken dat ik bijna over hem heen ben. Het slijt langzaam...

Resurrection, de tweede symfonie van Gustav Mahler, komt als wer-
velwind uit de kast, muur en het plafond. Bijzonder, weergaloos en het
zuigt mij het heden weer in. Een perfecte weergave van de opname. Met
de afstandsbediening in de hand wenkt Salima mij om te komen. Ze is
gretig en wil het me allemaal uitleggen en voordoen. Vorige week kreeg
ik een vriendelijk verzoek om mijn favoriete muziekljst samen te stellen
en deze door te mailen. Hierom dus. Mijn hele lijst is al ingeprogram-
meerd, het hoeft me alleen nog maar uitgelegd te worden.

Met een glimlach sta ik op. Wat een mooi geluid, het lijkt wel alsof ik in
een concertgebouw zit. Het raakt me diep. Wanneer ik de ebbenhouten
kast voorzichtig openschuif, wordt het me snel duidelijk waarom het zo
goed klinkt. Op het glanzende apparaat herken ik het logo. Als ik dit
aan Wim vertel, gaat hij helemaal uit zijn dak, denk ik met een klein
beetje galgenhumor. Waarschijnlijk wordt hij helemaal hebberig, wel-
licht ietwat jaloers. Het is een eerste klas muziekinstallatie van het merk
waar hij al heel lang voor spaart, en ik, Fien, heb het gewoon ingebouwd
in mijn directiekamer. Wauw!

Na twee uur uitleg van protocollen ben ik wel even aan een rustmoment
toe. Voorzichtig vertel ik haar dat ik het voor nu wel alleen afkan en
haar niet van haar werk wil afhouden. Ik beloof haar stellig dat ik haar
zeker roep, als ik iets niet begrijp. Het werkt. Ze vertrekt naar haar eigen
kamer, naast de mijne, met de deuren open, dat wel, maar het geeft me
even lucht om alles te verwerken. Zodra ze haar hielen heeft gelicht,
kijk ik even naar mijn boeket. Gauw Wim sms'en en daarna weer te-
rug in het studiemateriaal. *Happy* en verliefd neurie ik ons liedje. Als
mijn telefoon begint te trillen, kijk ik voor het eerst weer op. Lunch,
vertelt mijn telefoon mij. Vanuit mijn nek voel ik een lichte hoofdpijn
opkomen door alle indrukken. Zachtjes masseer ik mijn slapen en werk
mijn make-up nog wat bij. Voor de zekerheid neem ik een ibu'tje om de
lunch door te komen. Uit mijn ooghoek zie ik dat Salima al op mij staat
te wachten. 'Ik kom eraan,' roep ik terug, slip snel in mijn pumps en voel
mijn pil al haar werk doen. In gedachten dank ik de medische weten-
schap voor de snelwerkende multi-inzetbare hoofdpijpil.

TWEE

Haar sms-bericht doet mij goed. Goed gegokt, ze vindt het boeket bloemen mooi. Gelukkig. Kon ook bijna niet anders. Pioenrozen zijn haar favoriet. Om elf uur lees ik nogmaals haar lieve berichtje.

Hey lief, wat attent van je... gigantische pioenrozen op mn 1e werkdag. Super! You know, Like the rose needs summer... Wat ben je toch een superman. Ik bloosde als een jonge meid. LOL. THX. Love you... kus en knuff.

Ps, ik ga je vannacht heel toepasselijk bedanken. Voor de baan en de bloemen. Maak je borst maar nat! Xxx

PPs je hebt het hart al gestolen van Salima, mijn assistente.

Ik kan mijn gedachten er maar niet bijhouden. Door mijn goede daad zal ze zeker niets vermoeden. Mijn ademhaling gaat te snel. Ik ben deze weg ingeslagen, bewust, onbewust... ik weet het eigenlijk niet meer. Wat ik wel weet, er is geen weg meer terug.

‘Focus man. Focus, de kop erbij houden,’ maan ik mezelf. Voor de zoveelste keer trek ik mijn schrijfblok en calculator naar mij toe. ‘Ondanks alles moet je gewoon aan het werk, Bolhuis. De account van Everdingen is te belangrijk om kwijt te raken. Dat kan je jezelf niet veroorloven, vriend! Je bent al een klant kwijtgeraakt zonder dat Fien het weet. Die financiële wond, die moet ook nog gestelpt worden, om maar te zwijgen van de andere gapende wond, verzucht ik terwijl ik alles weer wegschuif en nerveus met mijn tablet ga spelen. Twee uur. Zou mevrouw de directeur al geluncht hebben? Zou ze háár al ontmoet hebben? Hoe voelt ze zich nu? Ergens heel diep voel ik een schuldgevoel opkomen. Heel even maar. Ze was vanmorgen zo opgetogen en vrolijk. Dartel. Het is haar nieuwe start. Een nieuwe baan, een nieuw leven. Ook voor ons hoor, verzekerde ze mij kussend. Ze ging nietsvermoedend haar hel tegemoet. Een sprong door een hoepel, rechtstreeks het vagevuur in.

Opeens kruist mijn verderfelijk gedrag mijn hart en doet het mijn gal opkomen. Het klamme zweet breekt mij uit. Heel even maar komt mijn geweten in het gedrang met mijn plannen. Het verdwijnt als sneeuw voor de zon als ik weer terugdenk aan die gore foto's van Fien en haar minnaar. Godverdomme, die ouwe lul, dat hij hem nog omhoog krijgt. Die zak naaide mijn vrouw alsof zijn leven ervan afhing... Al die geile avontuurtjes en standjes, jaren heb ik haar gevraagd, gesmeekt bijna, om net als vroeger weer eens op een andere manier seks te hebben. Maar nee hoor, dat wilde mevrouw niet, geen lingerie, geen andere standjes dan het normale werk, alleen rechttoe-rechtaan. Tien minuten, en als ik mazzel had, een uitschietter tot een kwartier. Het hoorde bij onze levensfase, zei ze dan. Ze was te moe voor al die fratsen. Totdat ze op een avond het initiatief nam tot het grovere werk. Keiharde seks. Ik was blij verrast. Zeg nou eerlijk, welke man zou dat niet zijn, het was ook fantastisch. Niet één keer, nee herhaaldelijk, ik was als een puber zo blij en hitsig. Dacht de hele dag door aan de seks. Niet meer dat saaie, onder de dekens, licht uit. Man wat voelde ik mij een *lucky bastard*. De frigide fase, haar fase – zeker niet de mijne – was zomaar opeens helemaal totaal voorbij. Fien was herboren. Net zoals ik me haar herinnerde. Ons bed werd weer helemaal benut, om maar niet te spreken van de auto, al ging dat vroeger wel een stuk makkelijker, op het strand, in het bos en het was weer net zo overweldigend als vroeger, toen we elkaar pas kenden. Wist ik veel dat het door hém kwam. Dat ze tijdens al onze hitsige seks alleen maar aan hém dacht. Want daardoor kwam het, ze oefende alleen maar op mij, want ze wilde uiteraard niet onderdoen voor al die mooie, geile vrouwen die hij anders met het grootste gemak scoorde. Hij kreeg de echte passie. Haar echte geilheid. Ik moest het doen met een geveinsde versie. Een bereidwillige secundant. Door hem wilde ze alles. Met hem wel. De slet. De hoer.

Haar vreemdgaan, het billijkt mijn klotestreek. Want dat is het zonder meer. Ik maak haar hiermee helemaal kapot. Terecht. Had ze maar niet moeten neuken met die gore, arrogante hufter. 'Lars,

politie-motivator,' zo stelde hij zich altijd voor. Mijn reet, hij golfde meestentijds. Lars de *golflul*. Zo noemde ik hem vroeger ook al in gedachten. Op ieder feestje van haar werk kwamen we hem tegen, die grote, blonde Viking met waarschijnlijk een lul van vijftieng centimeter in zijn broek. Hij verblijdde ons altijd weer met zijn veroveringsescapades. We luisterden wel, maar diep in onszelf twijfelden we allemaal aan zijn verhalen. Hij had een enorme scoringsdrift, lachte hij altijd. Zijn motivatiemotor draaide *twentyfourseven* bralde hij, terwijl hij met een vies glimlachje in zijn ballen kneep. Om zijn statement, zijn viriliteit, nog meer kracht bij te zetten, stak hij zijn kin omhoog, zijn borst vooruit en nam nog een nep-ophaalsnuifje. Lars had één ding tegen: een te hoge stem. Bijna vrouwelijk. Na een paar biertjes was het niet meer om aan te horen...

Ik had het moeten weten. 'Werkbespreking' noemde ze het in eerste instantie. In een later stadium werd de term vriendschap eraan toegevoegd. Alleen maar vrienden, beweerde ze bij hoog en laag, als hij haar op de meest klote tijden belde en sms'te. *Friends with benefits* noemen ze dat tegenwoordig. Een nette omschrijving voor wat het eigenlijk is. Neukvriendjes. Ze waren getrouwde neukvrienden. In het wereldje waar zij zich bevond ook wel bekend als *fuck buddy's*. Schaamteloos. Goor. Een getrouwde vrouw, een moeder, die zich zo grenzeloos laat gaan. Ontaard en dodelijk.

Mijn blik trekt steeds weer naar die walgelijke foto's. Het moet, ik moet ernaar blijven kijken. Het is mijn straf, voor de straf die ik haar laat ondergaan. Er zijn maar twee woorden voor nodig om te omschrijven waar ik, als een voyeur bijna, naar kijk: dampende seks. Het spat eraf. Als je de foto's in sneltreinvaart bekijkt, valt een pittige *XXX-rated* DVD totaal in het niet. Waar ik mij het meest voor schaam is dat ik blijkbaar opgewonden wordt van het zien van deze beelden. Mijn vrouw gehuld in hoerige lingerie, al rijdend op een andere pik, het zou van alles bij me los moeten maken... dat doet het in zekere zin ook. Het maakt me verdrietig, boos, wraakzuchtig, maar ook geil. Er zal vast wel een therapeut zijn die hier, voor die absurde geilheid, en ook voor mijn afgrijselijk gedrag, een verklaring heeft.

Want zeg nou zelf, welke man laat zijn vrouw haar jeugdtrauma herbelevan. Dan moet je wel een man zijn met een hart van steen, of intens hard op je pik zijn getrapt. *So to speak*. Dan ben je een man met een vermorzelde pik.

Tijdens relatietherapie heb ik niets over de foto's gezegd. Ik heb manmoedig gezweven. Of was het laf? Wellicht was het beter geweest om het wel op te rakelen. Dan had ik het misschien wel achter me kunnen laten. Ik kon het niet. Ik voelde me alleen maar een ranzige tweederangs lover, een loser, goed voor geld, aanzien en een woning. Gedegradeerd. Gecastreerd. Zo voel ik mij nog steeds. Erger zelfs. Ik heb het haar vergeven, denkt ze. Mooi niet. Never. Het is te walgelijk voor woorden. Ze heeft me gewoon gebruikt. Ik was een levende oefenpop voor sekslessen. Het wrange was, ze had helemaal geen lessen nodig. Mijn vrouw is op dit vlak absoluut een natuurtalent. Ze weet een man helemaal gek te maken. Op bepaalde momenten stel ik mezelf echt de vraag waarom ik niet gewoon van het loeder ben gaan scheiden. De voornaamste reden was simpel. Uiteraard de kinderen, daarna het huis, en daarna... wie zal het zeggen? Ik vond het een te simpele oplossing voor haar. Dan kwam ze er te gemakkelijk vanaf. Ze moest lijden, net zoals ik heb geleden. En nog lijd. Ik voel nog iedere dag de hartverscheurende pijn als ik aan haar tijd met Lars denk.

We lopen door de lange gang richting de eetzaal. Het tikken van mijn hakken klinkt prettig op de oude marmeren tegels. Eetzaal is een veel te gewoon woord voor wat het is, dus correctie: de statige dinerkamer. Daar aangekomen komt een mevrouw met uitgestoken hand op mij af. Ze stelt zich voor als Barones Annamiesch van Herwijnen. ‘Zeg maar gewoon Anna hoor,’ knipoogt ze. Haar blauwe ogen stralen als een jonge blom van zestig. Haar snelle pas, haar opgewekte glimlach, nee, je zou echt niet zeggen dat ze al vijfentachtig is denk ik, terwijl ik haar tijdens ons korte, maar zeer onderhoudend gesprek opneem. Zo anders dan haar vriendin. Een klein vrouwtje dat op een bankje in de hal wezenloos voor zich uit zit te staren. Ze wacht geduldig totdat we zijn uitgesproken, zo lijkt het. Ik loop, eveneens met uitgestoken hand, naar haar toe. Ze schrikt en weert me met een handgebaar af. Schuchter laat ze haar hoofd verder zakken. Haar kin rust bijna op haar borstkas en haar mond valt nog verder open, waarbij het speeksel in kleine druppels een kwijlplek op haar grijze vestje achterlaat. Een akelig gezicht, zeker als je net gaat lunchen. Ik doe mijn uiterste best om mijn natuurlijke afkeer bij dit trieste beeld niet te laten merken, maar inwendig moet ik bijna kokhalzen. Een blik van verstandhouding met vriendin Anna weerhoudt mij om een verdere poging te ondernemen. Ik draai me een kwartslag om en zucht mijn braakneigingen weg.

Terwijl ik aanstalten maak om weg te lopen hoor ik haar brueske, barse stem achter mij iets brabbelen. Het lijkt wel of ze zingt. Stoel... boute... spilbeen? Hoor ik dat goed? Als versteend blijf ik staan. Het klamme zweet breekt me uit. Zonder dat ik weet waarom lopen de rillingen over mijn rug en bonst mijn hart diep in mijn borstkast. Een onverklaarbaar gevoel galmt als een mokerslag door mijn hele lichaam, waardoor ik heftig begin te trillen. Ik voel kippenvel opkomen. Luguber. Het is alsof de grond onder mijn voeten wegvalt... Ik kan het niet plaatsen, maar